

הנדון: בקשה לשחרור משירות הקבע

קורא נכבד, אני כותב מכתב זה בליט ברירה, לאחר מאמצים כבירים לשנות את מצבי ולמצוא את מקומי בצבא. לדאבוני, מאמצים אלו נכשלו, ואין ביכולתי לקחת חלק בפעילות המשמעותית והערכית הנעשית בצבא, ובפרט במחלקת מעוף. אני מסוגל לבצע את תפקידי במלואו מבלי להרגיש תחושות של יגון ותקיעות הנוספות לשלל בעיות אישיות עליהן ארחיב במכתב זה.

שמי דור שמאי, הנני עתודאי להנדסת חשמל בדרגת קמ"א המשרת בחיל התקשוב ביחידת מעוף תחת ענף הרץ. **במהלך השירות החלפתי ארבעה תפקידים בעלי אופי מגוון**, תחת פיקודם של ארבעה מפקדים אשר תמכו בי לאורך דרכי ופעלו על מנת לשפר את מצבי. במכתב שלפניכם אפרט את הסיבות שבגללן אני מבקש להשתחרר לאחר סיום שירות החובה מבלי לבצע את שירות הקבע.

את לימודי התואר הראשון סיימתי באוניברסיטת תל אביב. במהלך הלימודים חוויתי קשיים אדירים, הן מבחינה לימודית והן מבחינה כלכלית, שכן **הוריי עברו שניהם פשיטות רגל** ולא היה ביכולתם לעזור לי לשלם את יתרת שכר הלימוד ואף נדרשו לעזרה כספית מציד. הדבר בא לידי ביטוי במספר רב של קורסים חוזרים, הטמעה לקויה של הידע הלימודי שנצבר, ובסופו של דבר גם בדחיית סמסטר. על כן חזרתי לשירות באפריל 2020, כחצי שנה לאחר מועד החזרה לשירות המקורי.

אל השירות חזרתי עם המון מוטיבציה, מתוך אמונה שלמרות הקשיים שחוויתי בלימודי התואר הראשון, אגיע לצבא ואתעסק בדברים שיעניינו אותי ויעניקו לי תחושה של משמעות. בחרתי שלא לצאת לקורס קצינים בתחילת השירות, מתוך רצון לצאת עם המחזור הבא של העתודאים ובנוסף כדי לתת לעצמי זמן להכיר את המסגרת הצבאית.

התפקיד הראשון שלי היה ביחידת מעוף בענף חוזי במדור אורי. המדור היה מדור חדש לפיתוח אפליקציה ואני נוספתי אליו אך לא כחלק מהצוות, אלא עבדתי עצמאית בתיאום עם ראש המדור שלי בלבד. **בתפקיד הייתי קפ"ט (קצין פרויקט) של מערכת שפותחה על ידי חברה אזרחית**. המשימות היו ניהוליות גרידא, נדרשתי לנהל את הטמעת המערכת שפיתחה החברה, בעוד האינטגרציה נעשתה על ידי מפתח במדור מקביל. הוטל עליי לקדם את הפרויקט אל מול הגורמים הצבאיים והאזרחיים הרלוונטיים, על כן היה עליי להבין את הפרויקט מבחינת הנדסת המערכת, לכתוב מצגות ולהשתתף בדיונים. במהלך העבודה הבנתי שתפקידו של הקפ"ט אמנם חשוב, אך אינו מתאים לי בשום אופן. עשיתי את כל המוטל עליי, אך **ביצעתי את משימותיי ללא כל חשק תוך תחושת חוסר מיצוי ואכזבה**.

למזלי הרמד שלי התנהג ברגישות, והבין עד כמה חשוב למהנדס צעיר להרגיש את הדברים בידיים. הוא ניהל איתי שיחות רבות ותמך בי נפשית, ואף פעל רבות על מנת לקבל תכולות פיתוחיות בשבילי. ניסיונותי כשלו, לכן נפגשתי מספר פעמים עם הרע"ן שלי ובשיחותינו הבעתי את חוסר שביעות רצוני. הרע"ן השתדל לעזור ולהכניס תכולות שיעניינו אותי אך ללא הצלחה. **הרגשתי תחושת מצוקה, ועלו בי רגשות כעס וחוסר אמון במערכת**. החלטתי שיציאה לקצונה אינה באה בחשבון עד אשר אגיע לתפקיד בו אמצא את מקומי, והאמנתי שהדבר יכול לקרות בתפקיד פיתוחי.

בסופו של דבר, בגלל שלל סיבות, עשרה חודשים לאחר תחילת השירות, נעצרה העבודה על הפרויקט שלי והמדור בו הייתי נסגר. כתוצאה מכך החיילים הועברו למדורים אחרים בענף, ואני **עברתי למדור חוזי** אשר היה מורכב מקפ"טים שפעלו בנפרד על פרויקטים שונים. **התפקיד שקיבלתי היה גם הוא תפקיד של קפ"ט**, ואף מורכב יותר מתפקידי הקודם כאשר הפעם העבודה היא עם כמה חברות אזרחיות וכמה גורמים בצבא. עשיתי כל מה שביכולתי, עד טיפת הכוח האחרונה שנותרה בי, במשך למעלה משלושה חודשים לבצע את המשימות, להשתתף בדיונים, לבצע שיחות טלפון עם הגורמים השונים ולקדם את הפעילות. לאחר שיחות רבות עם המפקד החדש ועם הרע"ן, ומתוך הזדהותם עם מצוקתי והבנתם כי אני מתאים לתפקיד מסוג זה, **עליתי לשיחה אל מול הרמ"ח דאז אשר הציע לי מגוון תפקידים בענפים אחרים**, ביניהם גם תפקידי פיתוח שכן חשבתי שזה מה שאני רוצה.

התראיינותי לשלל תפקידים כמעט בכל הענפים במחלקת מעוף, ואפילו מחוץ למחלקה. לצערי הרב התפקידים שהוצעו לי הזכירו לי את כל מה שסבלתי ממנו בשני התפקידים שכבר היו מאחוריי, ולא הייתי מסוגל לעבור את זה שוב. כאשר התראיינתי למקומות מחוץ ליחידה, נוצר מצב בו גם שם לא התחברתי לאופי התפקיד, או שהם לא מצאו אותי מתאים, דבר שהחריף את תחושת הכישלון והאומללות שחווייתי. הרגשתי שאני נמצא בנקודת אל חזור, כל דבר שקשור לצבא היה בעל קונוטציה שלילית עבורי.

בשלב הזה של השירות, לאחר כשנה בה אני נמצא במסגרת הצבאית, **מצבי הנפשי היה רע.** תחושת האכזבה גרמה לי להערכה עצמית נמוכה ואיבדתי את הביטחון העצמי שמאפיין אותי. לאורך השנה התרחקתי מהחברים מהבית, הפסקתי לעשות ספורט ונטשתי את מרבית התחביבים שלי. איבדתי את החיות שהייתה בי וכל רצון לתקשר עם הסביבה או לפתח את עצמי.

יש לציין, כי **מתחילת השירות הנני מטופל אצל הת"ש,** כלל המפקדים דאגו לי שיהיה לי כל מה שאני צריך, ושאשאב עזרה מכל מי שאני יכול. אבא שלי מובטל מתחילת הקורונה ואמי גם היא לא הצליחה למצוא עבודה במשרה מלאה. מעבר לכך, שניהם מוגבלים מבחינת הפעולות אותן הם יכולים לבצע כיוון ששניהם נמצאו בהליכי פשיטת רגל. בנוסף, בערך בתקופה בה סיימתי את התפקיד הראשון, אבי עבר ניתוח לאחר שקרע את הרצועה הצולבת בתאונת אופנוע. על כן, מעבר לעזרה כלכלית נדרשה עזרה נוספת בבית כיוון שאבא שלי לא היה יכול להתנועע ולעזור במטלות הבית.

שום דבר לא הכין אותי לעתיד לבוא, בעודי מחפש תפקיד חדש, מעט מעל שנה בתוך השירות שלי, הנורא מכל קרה, **ואבא שלי קיבל התקף לב** באמצע הלילה בביתי, איבד את הדופק בידיים שלי בזמן שמגן דוד אדום נמצאים בדרכם אלינו, ואני מבצע בו פעולות החייה. חוויה זאת הייתה טראומטית עבורי, בלשון המעטה, למזלנו הרב בדיוק באותם הרגעים פרמדיקים הגיעו והצליחו להחזיר לאבא שלי את הדופק. מצבו היה קשה וכאשר הוא הגיע לבית החולים עבר דום לב נוסף שגם ממנו הצליחו הרופאים להצילו. כתוצאה מהאירוע תפקוד הלב שלו הפך 35%, לכן הוא אינו כשיר כלל וכלל לעבוד, ובמשך תקופה ארוכה גם לא היה יכול להתנהל בכוחות עצמו. **על כן התעצמה המחויבות שלי לעזרה בבית.**

לאחר חוויה קשה זו, ובעודי טרוד עד מאוד ומוצף בגלל המצב בבית ובצבא, כיוון שהייתי חייב לבחור, **קיבלתי על עצמי את התפקיד השלישי שלי, מנהל מוצר בענף הרץ במדור מאור.** בחרתי בתפקיד זה כיוון שהוא מורכב מפיתוח אלגוריתם שנכתב על ידי אלביט ומתקשר באופן ישיר להנדסת חשמל והקצאות תדרים במערכות, עם דגש על יישום בשטח ודרישה לראייה מרחבית והנדסית. **זהו בדיוק מסוג התפקידים שאליהם רציתי להגיע בתחילת השירות.** בהינתן המצב, הגעתי מחויב לגמרי לתפקיד החדש, מתוך רצון להשפיע ולתרום, ועל כן הבטחתי לעצמי שאקח את עצמי בידיים ואתמודד עם המציאות כפי שהיא. עברתי חפיפה, קראתי מסמכי אפיון רבים אודות הפרויקט ואופן יישומו, ולמדתי את שפות הקוד הנדרשות. יתר על כן, ניסיתי להימנע משליליות ולהשתלב חברתית, דבר שלא קרה בתפקידים הקודמים. למרות כל המאמצים, שוב הגעתי למצב שבו אני סובל מכל רגע, לא מתחבר לעבודה ומרגיש לא שייך למסגרת ולנהלים הכרוכים בה. אחרי תקופה של חודשיים הסברתי למפקדים שאני לא מסוגל להמשיך. הרגשתי שאני במקום הכי נמוך בחיים שלי. אפילו כשמדובר באלגוריתם המתקשר ללא עוררין לתחומים בהנדסת חשמל, וגם כשהתפקיד בעל משמעות רחבה, אינני מוצא עניין בעבודה ומגיע לבסיס עם חוסר מוטיבציה וחשק. נוצר מצב בו השפעתי לרעה על האנשים שסביבי, וחוויתי תחושת דיכאון שרק עלתה וגברה. **הבנתי ששורש הבעיה הוא לא סוג התפקיד, ניהולי או פיתוחי, אלא חוסר השייכות שהנני מרגיש למערכת הצבאית, וכפי שהתברר לי, חוסר הזיקה שלי למקצוע הנדסת החשמל באופן כללי.**

לאור כל מה שעברתי במהלך השירות, המפקדים גילו אליי אמפתיה רבה, הרמ"ד שלי ראה עד כמה אני מתאמץ ועד כמה שאני שבר כלי והשתדל לעזור לי ותמך בי. נפגשתי לשיחה עם הרע"ן בה הוצע לי **תפקיד חדש, במדור אחר בענף הרץ, מדור UC.** התפקיד הינו **תפקיד פיתוח** של מערכת תמלול, ומתקשר לנושאים של הנדסת חשמל ולמידה עמוקה. זהו התפקיד שכל מהנדס צעיר חולם להגיע אליו ומבחינתי זאת הייתה ההזדמנות האחרונה שלי למצוא את מקומי בצבא. יתר על כן, העבודה היא תחת ראש צוות ויש גם מפקדת אישית וגם רמ"ד. זה הינו התפקיד הרביעי והאחרון בו אני משרת עד עצם היום הזה. **התפקיד הזה הוכיח לי, מעבר לכל צל של ספק, שהבעיה הנה בהשתלבות שלי במערכת הצבאית וכלל לא במערכת עצמה.** זהו תפקיד החלומות שכן משלב פיתוח כחלק מצוות של מהנדסים חכמים, כביכול הגעתי בדיוק למקום שרציתי, תפקיד פיתוח שמתקשר למה שלמדתי עם מפקדים שדואגים לי ולרווחתי. ועדיין, למרות היסטוריית השירות שלי, ולמרות שאני מודע לכך שיותר טוב

מזה לא יכול להיות, אני לא מצליח להתחבר לעבודה, לא מבחינה טכנולוגית ולא מבחינה צבאית, וסובל ממנה. אני משקיע כוחות נפשיים אדירים כדי להביא את עצמי לכדי עבודה, מה שגם לא תמיד מצליח. **אני ביצעתי את המוטל עליי ועודני מבצע, כיוון שאני מעוניין לתרום את חלקי למדינה, ולמען מפקדיי שדאגו לי וקלטו אותי בצורה הכי נעימה שאפשר.** אני מכריח את עצמי לעשות זאת, ונקודת האור היחידה שלי היא השחרור שאקבל משירות הקבע, שאני מאמין בכל ליבי שבהתחשב בנסיבות חייב לקרות.

למרות המצב העגום בו הייתי שרוי, במהלך השנה השנייה לשירות החלטתי **להתחיל תואר שני בהנדסת חשמל.** עשיתי זאת במטרה למצוא את התשוקה שלי בתחום, לברוח מהתקיעות בה הייתי שרוי בצבא, וכדי לברר האם מקומי באקדמיה והאם אני יכול למצוא תחום בהנדסת חשמל שאני מתחבר אליו. במסגרת התואר, בחרתי קורסים הקשורים לכל מיני תחומים וביניהם גם התחום שבו אני מתעסק כרגע בפיתוח במדור UC. **לאחר כשנה וחצי בלימודים, מתוך הבנה שאני מתחבר לקורסים המגוונים שלקחתי, והמסקנה שלמרות הרצון הרב אני לא מוצא תחום שאני מתחבר אליו בהנדסת חשמל, החלטתי לפרוש מהלימודים.**

מעבר לכך שאני רוצה או מסוגל לעסוק בתפקידים של הנדסת חשמל וטכנולוגיה, המסגרת הצבאית גרמה לי להיסגר ולא הצלחתי להביא את עצמי להיות חלק ממנה. **אני סובל מהנהלים, הבירוקרטיה, והפעילויות בצבא, אשר דורשים ממני כוחות נפשיים שכבר אינם קיימים בי.** עשיתי מאמצים כדי כן להשתלב במסגרת, ניסיתי לפתח קשרים חברתיים עם החיילים הסובבים אותי, להשתתף בכל הפעילויות עם גישה חיובית, ואפילו התנדבתי לקבל על עצמי תפקיד נוסף של אחראי חינוך ענפי אותו ביצעתי למשך שנה שלמה. למרות זאת, אני לא מצליח לראות את עצמי כחלק מהצבא. **אני מרגיש צער עמוק על היותי חייל ולא מוצא בכך משמעות בניגוד לקצינים רבים אחרים.** אני לא מתחבר לעבודה הצבאית ולערכים עליהם צה"ל מושתת. יתר על כן, לא עשיתי אפילו לא קורס אחד לגמו"ש בגלל חוסר מוטיבציה. כל מה שאני רוצה הוא להשתחרר ולהפסיק את התחושה הנוראית שמלווה אותי בכל בוקר כשאני לובש מדים ונכנס לבסיס.

במהלך התפקיד הרביעי, המפקדים דאגו לי למפגש עם קב"ן, לצערי הפגישות לא יכלו להיות תכופות והמצב הנפשי שלי רק הדרדר. החלטתי לפנות לעמותות הפועלות בהתנדבות ונפגשתי גם כמה פעמים עם פסיכותרפיסט פרטי. מצבי הנפשי העגום הפך מעט טוב יותר, ולאחר שנתיים בשירות הגעתי למצב שאני כן מצליח למצוא את חצי הכוס המלאה. זאת למרות היותי כבול למערכת שאני מרגיש שייך אליה, ועושה עבודה שאין לי זיקה אליה. הצלחתי שוב ליצור קשרים משמעותיים בחיי האישיים, חזרתי להתעסק בתחביבים, לעשות יותר ספורט, ומצאתי תחומי עניין שגורמים לי להרגיש שוב אני. למרות ההתקדמות החיובית, הצבא מושך אותי שוב ושוב לאחור וגורם לי לחזור לדפוסים הרעים שהחלו עם חזרתי לשירות. בעיניי, זאת תהיה טעות להשאיר אותי לבצע את שירות הקבע, כיוון שאין ביכולתי להיות מחויב למסגרת ולבצע את עבודתי נאמנה. על אחת כמה וכמה במידה והתקווה שלי להשתחרר לאחר סיום שירות החובה תתנפץ.

לסיכום, במהלך השירות נחשפתי למגוון רחב של תפקידים שיש למחלקה להציע לי, החל מקפ"ט, מהנדס מערכת, מנהל מוצר וגם מפתח, וזאת בעודי מבצע את העבודה גם לבד אל מול חברות וגורמים בצה"ל, גם כמנהל מוצר העובד במקביל לרש"צ, וגם כמפתח תחת רש"צ. **אינני מרגיש שייך למסגרת הצבאית, ובמהלך השירות הבנתי כי גם אין לי זיקה להנדסת חשמל וטכנולוגיה.** בנוסף, **המצב בבית דורש ממני נוכחות ועזרה שאין באפשרותי לספק בהיותי חייל בצבא.** אני מודע לכך שעליי להחזיר את כל מענקי העתודה שניתנו לי ואעשה זאת. העובדה כי אינני מתאים לשרת כקצין בקבע בולטת ומובנת מאליה. כעת, בעודי נמצא כחצי שנה לפני סיום שירות החובה, אני מפציר בכם לאפשר את שחרורי לאור הנסיבות ומהלך השירות שהצגתי במהלך בקשה זו.

תודה על הזמן שהוקדש לקריאת מכתב זה.